

Săptămânal
de
informații
și
investigații

fi LERT fi

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 8 • 3 - 9 august 2005 • 12 pagini • 0,5 lei (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Manelolitoral 2005

CLAUDIU DRĂN

Ploile care s-au abătut în acest an asupra țării noastre au făcut ca litoralul românesc să fie privit cu scepticism de cei care își așteptau cu nerăbdare concediul. Treptat, însă, soarele a revenit la putere iar poporul s-a repezit, val-vârtej, către mare. Acolo, din nefericire, pe oameni îi așteptau alte surprize. Tot neplăcute. Am stat zece zile pe litoral, în cea mai mare parte a timpului la Neptun. Chiar dacă hotelierii au sărit în sus de zece metri atunci când presa a scris că lumea nu se înghesuie către litoral, acesta arată aproape pustiu, comparativ cu anii trecuți. Se caută de fiecare dată vinovați și motive, se propun soluții care mai de care mai fanteziste. Adevărul este altul. În primul rând, prețurile: o biată sticlă cu apă minerală care costă în restul țării puțin sub 20.000 de lei vechi, la Neptun n-o poți găsi fără 35-40.000 de lei. Tot vechi. Nu mai vorbim despre cazare sau mâncarea de zi cu zi. În al doilea rând, condițiile. Câțiva prieteni au găsit, cu ajutorul unui site de internet specializat, câteva camere superbe, la o vilă. 3 stele. Scump, dar merită, și-au zis ei. Au plătit, și-au reținut locuri, totul părea OK. Când au ajuns au constatat că nu se poate locui acolo. Reclama e una, realitatea alta. Am întrebat câțiva comercianți cum se explică ceea ce se întâmplă acolo. „Dom’le, au fost inundații, a plouat cu găleata. Acum încercăm și noi să recuperăm. Lumea cumpără, că n-are încotro”. Chiar că m-am simțit înconjurat de recuperatori la mare. Ar mai fi câteva probleme pe litoralul românesc. În zece zile am reușit să văd doar un singur spectacol ca la mare, deși erau reprezentații în fiecare seară. În restul de nouă zile au fost doar „concerte” de manele. Dar gusturile nu se discută. E doar vina mea că nu i-am înțeles nici pe posesorii aproape minori ai unor decapotabile de sute de mii de euro care încercau, prin toate mijloacele, să atragă atenția, nici pe cei care mergeau pe plajă în căutare de băutură, femei și scandaluri, nici pe cei care au cumpărat felii enorme de plajă și își bat joc de ea. Și de turiști. Manelolitoral 2005.

⇒ **ANALIZĂ** | **Atentatele de la Londra – poveste cu final previzibil**.....2

⇒ **INFRAȚIUNI** | **Ninge cu moarte albă (II)**..... 5

⇒ **TOP SECRET** | **Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (IV)**.....6-7

⇒ **SPIONAJ** | **Un spion român a percutat serviciile secrete franceze**.....8

⇒ **POLEMICI** | **Alerta socială**.....9

Complicii infractorului Hassan Awdi

pagina 3

SUB ACOPERIRE | pag. 4

Ultima
întâlnire cu
spionul A007

DOSAR | pag. 10-11

Baze teroriste
pe teritoriul
României

Atentatele de la Londra – poveste cu final previzibil

Atentatele teroriste din Marea Britanie urmate de cele din Egipt și din Turcia demonstrează că Al-Qaida și numeroasele sale ramificații au declanșat ofensiva la nivel mondial. Dacă avem în vedere că teroriști implicați în atentatele de la Londra erau cetățeni britanici de zeci de ani în Anglia, rezultă că rețelele au avut în preocupare recrutarea de activiști, îndotrinară lor, precum și pregătirea paramilitară a acestora.

Toleranța se plătește

Europa începe să plătească un preț neplăcut, tocmai celei mai frumoase trăsături comportamentale ale bătrânului continent – toleranța. Franța, Marea Britanie, Germania, Italia, Spania și mai nou fostele state comuniste au deschis cu ușurință, cu prea multă ușurință după 2001, porțile față de cetățenii Orientului Mijlociu. Este discutabil dacă și cât acești europeni de adopție au devenit cetățeni fideli față de statele care i-au primit. La începutul lui 2001, deci înainte de atentatele teroriste care au însângerat America, fostul secretar de stat Madeleine Albright a primit un memorandum de la serviciile secrete, prin care se solicita declanșarea unei anchete privind rolul jucat de Marea Britanie în sponsorizarea secretă a terorismului mondial. Pe fond era vorba despre faptul că Marea Britanie devenise teritoriul agreat de al unor actori activi pe scena terorismu-

lui internațional. Astfel, în 1996, Ministerul de Interne britanic acordase un permis de rezident lui Mohammed Al-Massari, autorul atentatului terorist asupra bazei americane de la Dharan (Arabia Saudită). Al-Massari era prieten cu un alt expatriat saudit, Osama ben Laden, cunoscut ca dușman de moarte al SUA și Israelului. Nu este un secret că ben Laden își lansa chemările la Jihad prin intermediul BBC și al presei scrise britanice.

Bani pentru teroriști

În decembrie 1997, ministrul de Externe egiptean adresa o notă de protest cabinetului de la Londra, în care se arăta că 2,5 milioane de lire sterline provenind din Marea Britanie subvenționau gruparea islamică teroristă care revendicase atentatul de la Luxor (Egipt), soldat cu 62 de victime. În februarie 1997, Marea Britanie acordase azil politic lui Abdel Majid, liderul grupării teroriste implicate în asasinarea preșe-

dintelui egiptean Anwar Sadat în octombrie 1981. De asemenea, guvernul britanic a admis instalarea la Londra a cartierului general al organizației teroriste algeriene „Grupul Islamic Armat”, responsabilă pentru asasinarea în 1992 a președintelui algerian Mohamed Boudiaf.

Departamentul de Stat al SUA a stabilit că 16 organizații teroriste primeau subvenții sau se antrenau pe teritoriul Marii Britanii.

Momentul 11 septembrie 2001 a fost o surpriză și pentru serviciile secrete din Marea Britanie, care nu au realizat dimensiunea reală a amenințării prezentate de rețeaua Al-Qaida. Un raport din 13 iunie 2002 al Comisiei însărcinată cu controlul servi-

ciilor de informații menționa că MI-5 și MI-6 aveau încă din iunie 2001 date conform cărora Al-Qaida se afla în stadiul de pregătire a unui act terorist major. Nu știm dacă în urma ultimelor atentate de Londra, autoritățile britanice vor mai tolera cu atâta ușurință găz-

duirea atâtor organizații teroriste. Putem trage o singură concluzie. Jocul cu organizațiile teroriste, printr-o permisivitate rău înțeleasă, nu înseamnă toleranță față de alte culturi, ci crimă față de propriul tău popor.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească

Produce proaspete din vită, oaie, pui

CILEA MOȘILOR NR. 294
TEL.: 621.69.22

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.819.229

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SC PRODIMPEX SRL

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea,
Ștefan Jora, Daniel Bălan,
Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk,
Daniel Alexandru,
Kopitany Petriko, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

dezvăluiri

Cine îl ajută pe patronul Rodipet să-și bată joc de legi?

Din cercul lui Hassan Awdi fac parte Hayssam, Băcanu, Sălcudeanu, Priboi, Dinu Niculaie, dar și un ofițer SRI

Hassan Awdi, dubiosul om de afaceri de origine libaneză, dar având cetățenie americană, venit în România după 1990 cu scopuri numai de el știute, este nu doar patronul Rodipet, ci și al încă 73 de firme cu diferite profile de activitate.

Cu riscul de a ne repeta, vom nominaliza o parte dintre societățile domnului Awdi: SC Rodipet SA, Mesageria CFR, revista Femeia, SC Panduri SA, ICRAL Colentina, fabrica Bueno-Café, fabrica Euro-Est, hotel Veneția, două sau trei hoteluri pe litoral etc.

De ce disprețuiește Awdi legea?

Conform informațiilor de care dispunem, Awdi este unicul om de afaceri din România care este acționar majoritar la aproape 100 de firme și totuși are în permanență datorii față de stat. În numărul trecut al săptămânalului „Alerta” am prezentat un document oficial al Autorității pentru Străini, din cadrul MAI, emis la 27.06.2005, din care rezultă că Hassan Awdi nu mai are drept de ședere în România de la 14.09.2002. Să nu trecem prea ușor peste această informație. Oare domnul ministru de Interne Vasile Blaga cunoaște faptul că subordonații domniei Dinu Niculae, directorul general al Autorității pentru Străini, nu respectă legea? Cum este posibil ca timp de aproape trei ani un cetățean străin să desfășoare în România tot felul de activități, unele la marginea legii, fără să aibă nici măcar drept

de rezidență? De unde atâta dispreț la acest Awdi față de legile românești?

Avem câteva elemente care ar putea orienta răspunsul.

În anturajul lui Hassan Awdi este întâlnit din păcate prea des un locotenent colonel din SRI, Radu Ionel. Am ezitat, din respect față de instituție, să fac public numele acestui personaj. Veți crede, stimați cititori, că ofițerul de informații Radu Ionel este în relații de ordin profesional cu Awdi.

Trafic de influență

La urma urmelor, americano-libanezul are destule relații în mediul oamenilor de afaceri arabi, care ar putea fi de interes operativ pentru principalul serviciu de informații al statului. Din păcate, este vorba de relații de afaceri. Trec peste faptul că am luat act de la o sursă credibilă că Radu Ionel îi furnizează lui Awdi informații de la SRI despre unii arabi care sunt în atenția instituției și mă voi referi doar la traficul de influență pe care îl practică. Radu Ionel i-a facilitat lui Awdi relațiile cu directorul Agopescu de la Federal Coop – Ilfov pentru cumpărarea a 12 spații comerciale din Otopeni, Snagov, Cornetu, Bragadiru, Buftea și Periş. Cooperarea se pare că a fost păgubită de către americano-libanez cu suma de 2,5 miliarde de lei. Awdi intenționează să-l folosească pe ofițerul SRI pentru preluarea hotelului Astoria, din București care aparține de CFR.

Un lucru care este și mai grav îl constituie intervențiile la

Ministerul Justiției pentru facilitarea obținerii cetățeniei române pentru unii oameni de afaceri arabi aflați temporar în România.

Prietenul lui Omar Hayssam

Una dintre relațiile de taină ale lui Awdi a fost Omar Haissam, cetățeanul sirian acuzat că ar fi premeditat răpirea ziariștilor români în Irak. În urma anchetei interne în PSD s-a stabilit că Haissam a fost înscris în fostul partid de guvernământ de către Petre Sălcudeanu, care este administrator la Rodipet, unde patron este Awdi. Se închide cercul într-un mod neplăcut pentru fostul ministru al Culturii, social-demo-

cratul Sălcudeanu, care demonstrează că nu-și controlează nu doar șlițul de la pantaloni, dar nici cercul relațional.

Bineînțeles, nu putea lipsi martie din post! În anturajul lui Awdi apare și fostul senator Ristea Priboi, a cărui aplecare pentru elemente afaceriste din lumea arabă a ținut de multe ori prima pagină a ziarelor. Ne dăm și noi cu părerea, nimic mai mult, dar o investigație asupra relațiilor Haissam-Awdi ar putea duce la concluzii interesante, mai ales că întâlnirile dintre cei doi stâlpi ai capitalismului românesc (vai de mama lui!) se desfășurau în cel mai mare secret.

GEORGE DORŢI

Awdi ordonă obținerea cetățeniei române pentru doi arabi

Membrii Consiliului de Administrație al SC RODIPET SA

Hassan Awdi recunoaște că nu are drept de ședere în România

Lume bună în anturajul lui Awdi: Petru Sălcudeanu și Petre Mihai Băcanu

Întâmplări adevărate

Ultima întâlnire cu spionul A007

Înainte cu doar câteva luni de la evenimentele din decembrie 1989 am primit o telegramă cifrată de la spionul nostru din spațiul „ANDRA”.

Mă chema urgent la o întâlnire într-un loc mai deosebit ca de obicei. N-o mai făcuse în acest mod și treaba asta m-a cam pus pe gânduri. De ce acolo și de ce așa de rapid? Spionul meu – A007 – îmi solicita o întâlnire în emisfera sudică a globului pământesc, într-o țară ciudată și într-un moment cam nepotrivit sezonului. M-am gândit că a ales locul pentru o conspirativitate mai bună a întâlnirii, că verificase bine situația operativă din spațiul de locație și că totul era OK. Știa de la început că voi intra în țara respectivă ca diplomat și probabil că verificase prin câte sisteme de controale va trebui să trec, fără a mai calcula cheltuielile materiale, pe care oricum le plătea Centrala de spionaj din România.

Întâlnire de gradul II

Spionul meu – A007 – era oricum cotate bine în topul ilegalilor din România și orice întâlnire cu el aducea adevărate valori pentru industria românească, așa că orice cheltuială materială era compensată din plin. Când am citit telegrama cifrată nu m-am gândit decât la timpul pe care-l pierdeam cu avioanele, cu controlul aparent din vamă, cu așteptările din aeroport, cu vaccinurile obligatorii dinaintea plecării și cu raportul către conducerea Centralei privind orice contact cu un ilegal în „spațiul extrateritorial V”, raport care trebuia foarte bine documentat și întocmit după o verificare și o analiză amănunțite, dar foarte profundă, a elementelor de siguranță operativă a unei asemenea întâlniri. După regulile agenției

noastre era o întâlnire de gradul II, grad care cerea obligatoriu verificări în agenția proprie, dar și în spațiul „ANDRA”, unde acționa ilegalul.

Anunțul de la radio

După câteva zile de verificări tehnico-operative i-am trimis amicului meu un anunț printr-un post de radio internațional, pe care știam că-l ascultă zilnic, la o anumită oră, anunț pe care știa să-l descifreze și să-i înțeleagă tot mesajul. L-am făcut să înțeleagă că-i primisem mesajul, că verificasem spațiul în care acționa și pe cel în care îmi ceruse întâlnirea și că totul era conform cerințelor unei asemenea acțiuni conspirative. Din mesajul meu, spionul A007 înțelese și faptul că Centrala era de acord cu „joncțiunea” pentru că nu existau pericole de „vizionare” din partea vreunui „test”, dar că se impunea autoverificări din partea lui de la plecarea din spațiul „ANDRA” și până la „LOCAL”. Pregătirile fiind făcute, mi-am rezervat un bilet de transport prin Tarom, mi-am luat o simplă geantă diplomat și am comandat un taxi, o Dacie, ca orice călător anonim. Nu m-a condus nimeni la aeroport, căci așa erau regulile. Eram îmbrăcat destul de elegant și abordam aer de turist străin, puțin distrat, dar dornic să mă întorc în țara de origine.

În drum către acțiune

M-am îmbarcat într-un avion Jumbo-jet, cu capacitatea de circa 300 de locuri, cu motoare puternice și cu multă siguranță de zbor. Aveam locul rezervat la „First classe”, cu scaune îmbrăcate în pluș, care puteau fi transformate ușor în paturi comode și alte facilități care permiteau și ofereau pasagerilor o călătorie agreabilă, și-i ajutau să uite în timpul zborului de orice risc sau teamă. Zburasem mult și cam pe toate liniile europene și nu-mi făceam probleme. Mă obișnuisem cu tot felul de avioane, cu piloții și cu stewardesele noastre și alte colege de pe liniile externe, cu golurile de aer, cu securitatea zborurilor și nu aveam nevoie de nici un fel de acomodare de zbor. După calculele mele, zborul urma să dureze cam 12 ore. M-am așezat comod în scaun, am comandat un pahar de whisky și o cafea, apoi mi-am scos o carte.

(continuare în numărul viitor)

SORIN V.
TEODORESCU

Ninge cu moarte albă (II)

Început să vândă lucruri din casă. Televizor, video, părți din mobilă. Mama lui a încercat să-i atragă atenția asupra conduitei sale. A urmat o ceartă violentă. Fiul a ridicat mâna asupra mamei sale. A lovit-o cu furie, trimițând-o la pământ. A zăcut inconstientă câteva minute. Și-a revenit. Acum are o vânătaie urâtă la pometul stâng. „Ce mă fac? Cum mă puteți ajuta? Cum îl puteți ajuta?“.

Dependență

Am luat legătura cu un prieten. L-am convins pe toxicoman să meargă la dezintoxicare. A mers. După două zile a plecat. A continuat să se drogheze. Intrase în legătură cu un traficant iranian care i-a propus să vândă droguri pentru el. Îl plătea cu câte o doză. Era mulțumit.

Într-una din zile a fost prins în flagrant și arestat. A fost condamnat la trei ani închisoare. A ieșit înainte de împlinirea celor trei ani, pentru bună purtare.

A început din nou să consume. Tot mai mult, din ce în ce mai mult.

Arătam în numărul trecut al revistei o mică parte din activitatea zilnică a traficantilor și consumatorilor de droguri din cartierul Berceni, Str. Cricovul Sărat.

Orice ticăloșie pentru drog

Într-una din zile a venit la mine o doamnă. Elegantă, cultă, sprintenă la minte. Era deprimată. Pe partea stângă a feței se vedea o tumefiere urâtă. Se simțea jenată, vinovată, deși femeia nu avea nici o vină în realitate.

Am întrebat-o ce s-a întâmplat. A dat din cap a deznađejde și după o pauză lungă în care totul în jur părea apăsător, a început să se destăinuie.

Fiul ei se droga. Ajunsese dependent de această otravă pe care o cumpăra cu bani primiți de la părinți. Cu bani împrumutați de la „prieteni“, de la vecini. De oriunde reușea să obțină 120.000 de lei pentru o doză.

După mai multe luni, dependența de heroină a devenit puternică. De nedepășit. Îi trebuiau mai multe doze pe zi. A

Viață contra drog

Cu câțva timp în urmă am întâlnit-o pe mama băiatului întâmplător. Era în doliu. Am întrebat-o cine i-a murit. A făcut un semn din cap. Am înțeles că era vorba despre fiul ei. Murise de supradoză. Stop cardio-respirator. Avea doar 21 de ani. Era student în anul al II-lea la

Facultatea de Drept când a fost arestat. Dacă s-ar fi oprit atunci... Dar el nu mai depindea de el, ci de heroină, care l-a condus pe un drum fără întoarcere. O existență irosită înainte de vreme. Ca el mulți, foarte mulți tineri care fac din consumul de droguri un act de bravură.

Organele abilitate ale statului ar trebui să se implice mai

mult. Să-și ia rolul în serios, să acționeze energic împotriva traficantilor în primul rând, dar și împotriva consumatorilor.

Îi pasă cuiva?

Există o Direcție Generală de Combaterea Crimei Organizate și Antidrog la nivelul IGPR, o Brigadă cu același profil tot la IGPR, un serviciu la Poliția Capitalei (și în poliție), câte un birou Antidrog și Combaterea Prostituiției la fiecare sector.

Dacă la nivel central se lucrează calificat, la sectoare se lasă de dorit. Pe străzi mișună traficantii și consumatorii de droguri, prostituatele și peștii și nimănui nu-i pasă. Nici chiar poliției de sector. S-au învățat unii cu alții ca țiganul cu scânteia. Semnale de alarmă a mai tras presa și cu alte ocazii, dar ce folos?!? S-au scris un articol, două pe această temă, mâine apare un alt eveniment, poimâine toată lumea va uita ce s-a scris ieri.

Traficanții de droguri însă nu uită niciodată să vândă la preț greu o „bucățică de moarte albă“, iar consumatorii nu pierd prilejul să-și mai injecteze o doză... Vom reveni.

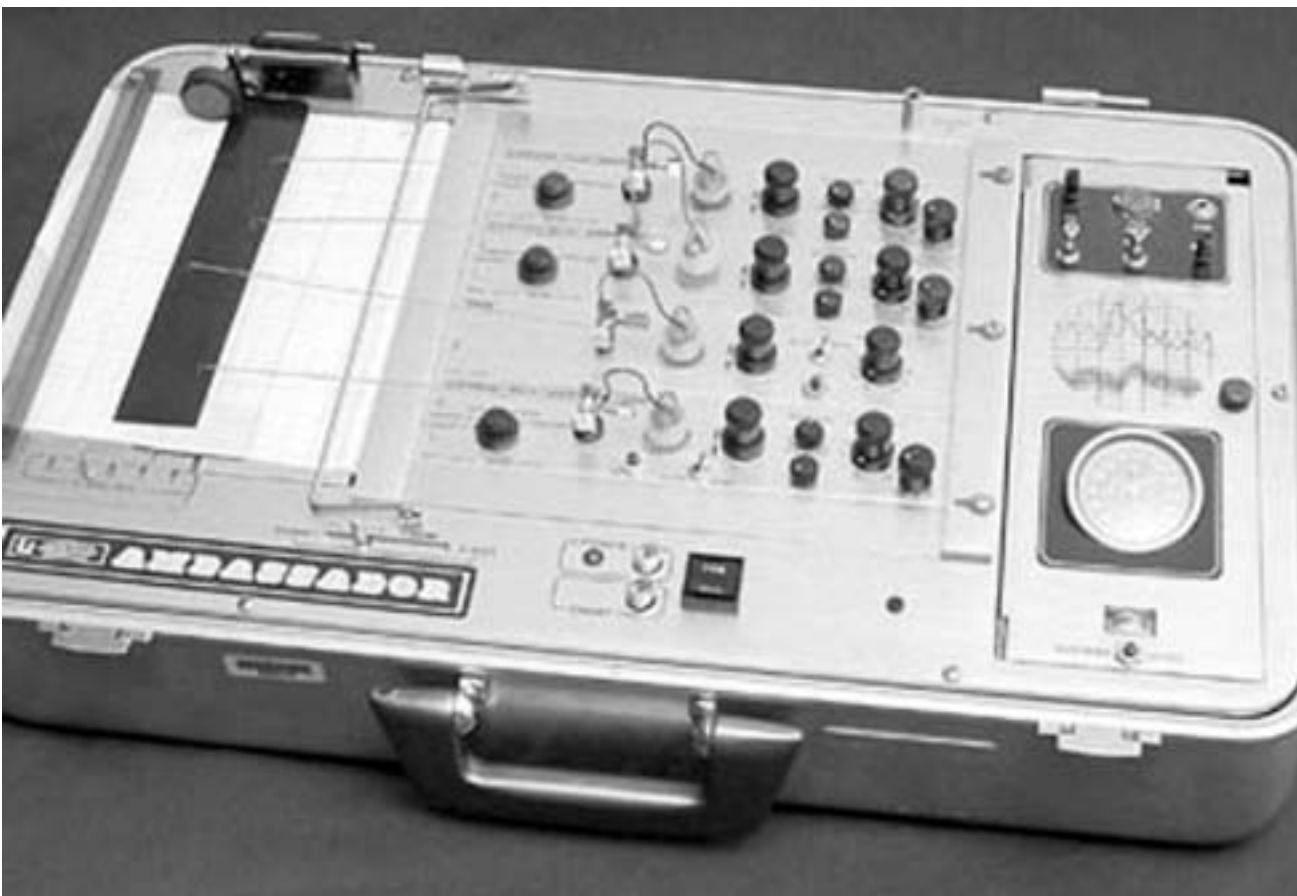
IOAN CREȚU

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (IV)

„Sunt inginerul Georgescu Andrei, inspector de personal în Ministerul Comerțului Exterior, ...Inginerul Matei Claudiu, ...încântat de cunoștință ...îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc...”

Așa începea, de obicei, momentul în care ofițerul instructor îl contacta pe tânărul candidat la ceea ce urma să fie poate cea mai frumoasă aventură, palpitantă și suficient de riscantă pentru amândoi. O simplă strângere de mână, dar cu cea mai profundă sinceritate, putea să marcheze un destin, de cele mai multe ori de neuitat și cu semnificații care nu se opreau doar la tânărul candidat, ci poate și la generațiile lui din viitor. Din viitor, pentru că odată ajuns în spațiul în care urma să-și desfășoare misiunea, viitorul ilegal urma să-și întemeieze o familie, o familie adevărată cu toate obligațiile legale, morale și religioase și cu des-

cendenți într-un lanț cât mai lung de generații.

O discuție plăcută

„V-am studiat dosarul personal, îndeosebi rezultatele obținute pe linie profesională, și am fost încântat să constat că mă voi întâlni cu un tânăr de mare perspectivă, de care orice minister ar avea nevoie în contextul actual. De fapt, v-ați remarcat și ați dovedit seriozitate și în pregătirea de cultură generală și în procesul de învățământ, în liceu, în facultate, iar colegii și cadrele didactice au avut aprecieri pozitive și numai cuvinte de laudă la adresa dvs...”

Dialogul dintre cei doi viitori prieteni și colegi ai celei mai frumoase bresle din istoria muncii de informații începea să curgă astfel lin, atrăgător și plin de farmecul curiozității, dar și al plăcerii pe care ți-o dă dorința de a suprapune o fotografie

top secret

peste imaginea reală care a generat negativul. Talentul ofițerului instructor de a conduce dialogul cu viitorul ilegal putea să dea întâlnirii farmec, lumină, cu toate nuanțele spectrului solar, sau opacitate. Ofițerul instructor începea dialogul cu noțiunile cele mai generale; apoi structura generalul și sfera cunoașterii întregului segment de interes, navigând lin printre perioadele clasice din viața tânărului candidat, lăsându-l, dar și incitându-l și pe acesta să povestească, singur, unele capitole din viața profesională, de familie, amintiri din copilărie și liceu, din facultate sau chiar din școala generală. Vă imaginați, cu siguranță, că ofițerul instructor le cunoștea din verificări pe toate, aproape la fel de bine ca și interlocutorul său, dar era obligat să-i dea acestuia impresia că unele evenimente din cele relatate îl făceau curios și chiar îl pasionau. În asemenea situații ofițerul instructor avea întotdeauna și el pregătite anumite „întâmplări plăcute“ din viața sa personală, din liceu, din facultate sau din viață, pe care trebuia să le povestească, pentru amuzamentul reciproc al dialogului. Nu erau, bineînțeles, reale, dar erau necesare. Uneori aceste povestioare aparțineau chiar altor candidați, dar puteau fi transferate cu ușurință cu unele mici modificări, în lanțul amintirilor trăite, chipurile, personal. Dialogul devenea astfel mult mai plăcut și mai atrăgător.

„Inspectorul de personal“

Ofițerul instructor își atrăgea interlocutorul cu mult talent în arta conversației, fără să-l plictisească și fără să lase nici cea mai mică impresie din dialogul tipic unui anchetator, cu întrebări și răspunsuri rigide, rapide, scurte și anoste, lipsite de sarea și piperul unei atmosfere plăcute dintre două persoane care, deși se cunoșteau pentru prima oară trebuiau să rămână prietene pentru o viață întreagă.

Pentru acest motiv tehnica dialogului la prima întâlnire avea un scop foarte precis, care nu trebuia să dea greș niciodată: candidatul trebuia să plece în final cu o impresie foarte bună despre „inspectorul de cadre“ care l-a contactat, impresie care marca nu doar un început mai mult decât promițător, dar care să-l determine să mai dozească și alte întâlniri, și alte dialoguri, la fel de atractive și pline de curiozitatea celui care a intrat în atenția unor persoane din eșaloane superioare locului său de muncă sau din alte ministere cu profil similar sau tan-gențial.

Întâlnirea celor doi dura uneori și 3-4 ore, timp în care ofițerul instructor avea ocazia

să verifice și să-și dea seama cu certitudine dacă viitorul ilegal răspundea în linii mari primelor cerințe și condiții pe care acesta trebuia să le îndeplinească: de ordin fizic, temperamental, material, psihic, sociabil, sinceritate în raport cu cei din jur, memorie, starea emotivă, viciile, dorința de a progresa și prospera profesional, social și material, atașamentul față de familie și prieteni, dar mai ales față de țară. Se înțelege de la sine că pentru ofițerul instructor era foarte greu de stabilit de la prima întâlnire dacă interlocutorul său era suficient de sincer în tot ce povestise despre el sau cum aproba și confirma toate sau unele dintre afirmațiile tovarășului „inspector de personal“ care-l invitase politicos la o întâlnire amicală. Îi era foarte greu, mai ales pentru faptul că se știe că în asemenea situații, în majoritatea cazurilor, candidatul se comportă într-o asemenea manieră încât să pară cât mai plăcut, să braveze, să-și laude marfa și să aprobe de obicei tot ce i se spunea sau i se propunea. Viitorul ilegal deși putea să aibă un aspect fizic deosebit, o memorie excepțională, cu multe relații în societate, un bun profesionist, bun cunoscător a două-trei limbi străine și cu un bagaj suficient de cunoștințe de cultură generală, putea să fie în același timp un materialist, un carerist înverșunat, un fricos, un laș, un afemeiat sau cu un accentuat viciu al beției, al jocurilor de noroc, să aibă o boală psihică ascunsă sau alte trăsături de caracter pe care toate verificările tehnice aferente anterior primei întâlniri să nu le fi depistat. Ori-ce era posibil. Acesta era și motivul principal pentru care prima întâlnire de cunoaștere nu era și ultima. Calitățile pe care trebuia să le îndeplinească un viitor ilegal nu-i permiteau ofițerului instructor să facă nici un rabat de la profesionalismul cu care trebuiau făcute investigațiile și verificările tehnice asupra acestuia. Cea mai mică neglijență în analiza acestor verificări, cea mai mică greșală în interpretarea celor mai mici amănunte privind viața reală a viitorului ilegal în faza de „candidat“ puteau fi fatale misiunii cu care era pregătit, dar și în consecințele relațiilor statului român cu țara în spațiul căreia ilegalul urma să fie lansat. Ori-unde în lume, unde există spionaj există și contraspionaj.

Spionaj și contraspionaj

Unde sunt instituții care pregătesc spioni există și instituții care urmăresc să depisteze spioni. La fel de adevărată este și axioma că un spion foarte bine pregătit și cu cât mai puține vicii sau deloc creează contraspionajului advers enorm de

multe probleme în depistarea lui. Dacă serviciul de informații al unui stat își recrutează cei mai buni agenți iar pregătirea lor se face la un nivel de profesionalism cotelat la „super“, riscul ca aceștia să fie depistați și prinși în flagrant se reduce la „0“. În contraspionajul spațiului în care urmează să-și desfășoare activitatea, spionul are mari probleme de profesionalism. Durerile de cap se transferă astfel de la serviciul de informații al primului stat la cel de-al doilea, care este spionat. Ca și serviciile de informații care pregătesc spioni, și serviciile de contraspionaj ale oricărui stat au, pe undeva, metode adecvate de depistare a spionilor, fie ei acoperiți sub diverse profesii sau misiuni diplomatice, fie ei chiar ilegali, unde depistarea se face cel mai greu posibil. Posibil, dar nu și imposibil.

Cu cât un stat este mai dezvoltat și cu mai multă vechime în arta spionajului și contraspionajului, cu atât metodele de pregătire a spionilor sau a ofițerilor de contraspionaj sunt mai sofisticate, mai complexe și mai eficiente. Între serviciile de spionaj ale unui stat și cele de contraspionaj ale statului în care primele își lansează agenții există un adevărat război de inteligență și de uzură psihică.

(continuare în numărul viitor)

SORIN V.
TEODORESCU

Secrete încă nedezvăluite

Un spion român a percutat serviciile secrete franțuzești

Perioada „războiului rece“ a oferit serviciilor secrete comuniste și capitaliste un teatru de operațiuni la scară planetară. Deși s-au acuzat reciproc de a fi în spatele unor diversiuni de mare anvergură, serviciile speciale nu au hotărât în cele din urmă soarta înfruntării dintre capitalism și comunism. Decizia de a capitula luată de Gorbaciov a fost eminentamente politică, serviciile de informații fiind mai curând surprinse decât implicate.

Anii '60, în România

La începutul anilor '50 însă, atât țările capitaliste, cât și cele comuniste acordau o mare atenție spionajului și în special acțiunilor secrete diversioniste. România a fost, prin serviciile ei speciale, implicată într-una dintre cele mai interesante faze ale luptei pe frontul nevăzut din perioada războiului rece.

După cum se știe, încă de la înființare (1948), securitatea a avut un rol eminentamente represiv și ar fi greșit să privim această instituție până în anii '60 ca și un serviciu secret.

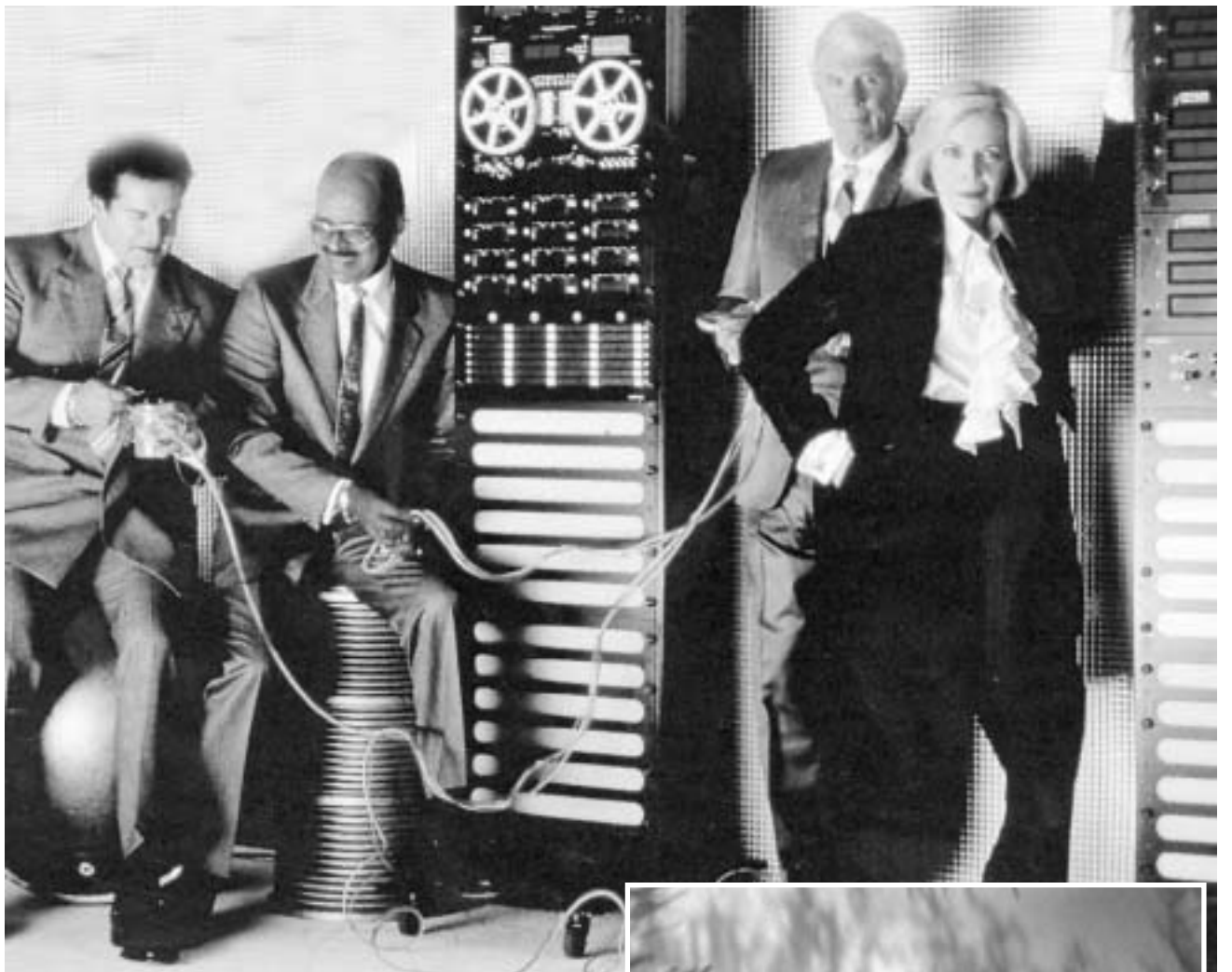
În paralel cu securitatea au existat însă două servicii speciale. Serviciul Secret de Informații, preluat după câteva inte-

rimate nesemnificative care au urmat arestării lui Eugen Cristescu de un agent al KGB, Sergiu Nikanov, alias Nicolau, și Direcția de Informații a Armatei, subordonată direct lui Emil Bodnăraș.

Internaționaliștii și serviciile secrete

Nicolau făcea parte dintre comuniștii internaționaliști instruiți în școlile de spionaj sovietice, cu o îndelungată activitate clandestină în Franța, Belgia și România.

Luând conducerea spionajului românesc, Nicolau a constatat că vechile rețele din țările Europei de Est erau inoperante sau lucrau sub controlul serviciilor secrete străine. În conse-

cință, Nicolau a decis refacerea structurilor din străinătate ale informațiilor secrete românești.

Exista o bază umană despre care s-a vorbit extrem de puțin – internaționaliștii, respectiv cei care luptaseră de partea comuniștilor în războiul civil din Spania. Stabiliți în toată Europa, aceștia au fost punctați în vederea recrutării de către serviciile de spionaj est-europene.

Dintre românii care luptaseră în Spania, unii, după înfrângerea republicanilor, se refugiaseră în Franța, unde în timpul ocupației germane se alăturaseră mișcării de partizani. După război, în general românii s-au reîntors în țară, păstrând însă relațiile cu foștii camarazi din mișcarea de partizani, mulți dintre aceștia ocupând poziții înalte în statul francez.

Operațiunea „Gladio“

SDECE (serviciul de spionaj francez) a recrutat imediat după război pe majoritatea conducătorilor rețelelor de partizani. Unul dintre aceștia, François Bistos, alias colonelul Frank, a fost membru al rețelei Andaluzia, unde luptaseră și

câțiva comuniști români, printre care Mihai Petri, care în România va ajunge ministrul Chimiei.

Serviciile secrete occidentale hotărâseră să adopte în anii '50 o atitudine ofensivă față de statele socialiste.

A fost declanșată o operațiune strict-secreta, codificată „Gladio“, care presupunea constituirea unor structuri paralele care, în cazul ocupării Europei de Est de către armatele sovietice și ale aliaților, să declanșeze războiul de rezistență. Pe de altă parte, din rândul emigranților din țările Europei Răsăritene au fost selectați cetățeni dispuși să fie lansați în țările lor de proveniență pentru operațiuni de spionaj și diversiune.

Marea majoritate a acestor grupuri lansate în perioada 1951–1955 au fost lichidate la scurt timp după parașutare în Polonia, România, Albania, Lituania etc.

Trădătorii occidentali

Specialiștii din serviciile secrete occidentale au început să bănuiască că în rândul lor există cel puțin câțiva trădători. Unul dintre ei este deja o figură

a istoriei serviciilor speciale. Kim Philbi, care ajunsese aproape șeful serviciului secret britanic, fiind de fapt agentul KGB-ului.

După căderea grupului de români pregătit de specialiștii SDECE și parașutat în țară în 1952, compus din Alexandru Tănase, Mircea Popovici și alții, contraspionajul francez și-a orientat ancheta spre vârfurile serviciului de spionaj.

Cu toate eforturile, nu s-au obținut rezultate în această investigație. Din când în când, în diferite țări, Mihai

Petri avea întâlniri nevinovate cu fostul său camarad din rezistență, cadru al SDECE, François Bistos, alias colonelul Frank. În 1970, Bistos a părăsit spionajul francez, se pare destituit de către noul director Alexandre de Marenches.

Calitatea sa de agent al spionajului românesc nu a fost însă trădată decât în 1982–1983 de către un defector din securitatea românească. Era prea târziu, agentul secret murise în 1981.

GEORGE DORŃI

Alerta socială

Vaci în... Micul Paris

Locuitorii capitalei, oboșiți de propriile probleme ce par a nu se mai termina, preocupati de facturile gonflabile, de prețurile galopante, de locurile de muncă din ce în ce mai rare, de vara care le amintește cu nostalgie de vacanțele trăite cândva, toropiți de călduri, prăfuiți de drumuri, udați de ploaie și stropiți de noroaiile gropilor, par a nu mai avea forța necesară sau, poate, umorul scontat față de ideea bizară a vacilor din București. Apărute unde nici nu te aștepti, aceste *kitsch*-iuri jenante, încearcă, fără a reuși, să transmită un mesaj, știut numai de ele sau, eventual, de inițiatorii lor.

Pictate isteric, cu triste figuri nereușite, umilitor de forțate, aceste obiecte ce nu pot ajunge la nobilul titlu de statui, sunt așezate în diferite puncte ale capitalei, ostentativ, împiedicând privirile obosite ale trecătorilor.

Indiferent de intențiile celor care au inițiat un astfel de proiect, oricât de justificat ar fi el în mințile lor „profunde“, bucureșteanul obișnuit, poate, recunoaște încă o dată, forma de dispreț a celor care sunt plătiți să le rezolve problemele reale. Străzile sunt adevărate trasee de alpinism, majoritatea parcurilor sau a spațiilor verzi sunt invadate de bălării, iluminatul în cartiere funcționează din doi în doi, gunoiul menajer oferă adevărate regale șobolanilor. Locuitorul acestui istoric oraș, *micul Paris* pierdut, are dreptul justificat de a se întreba de ce nu-i sunt rezolvate problemele curente, de ce li se permite unora să facă celebrele „glumițe“, în sensul mult cunoscutului proverb, Bucureștiul arde și vaca se uită, zâmbind tâmp... Suntem oare în situația de a face surprize absolut infantile, lipsite de cel mai elementar gust, jignind în mod grotesc, locuitorul onest al acestui oraș? Întrebări simple, dar care nu pot fi puse, decât de cei care-și plătesc cu greu impozitele, împovărați de grijile zilei de mâine. Îi avertizăm pe această cale pe jucăușii noștri edili, că sunt plătiți cu seriozitate, nu cu bilete de papagal!

Inundații cu lacrimi

Nici nu mai știi de unde se udă pământul. De la norii amenințatori sau din ochii sinistralilor desperați, ce caută cu înfrigurat un răspuns, un ajutor. Potop. Mii și mii de hectare de pământ sunt sub ape, case distruse, agoniseli, speranțe, vieți, sunt luate de puhoie dezlăn-

țuite și, pe deasupra, totul mai e scaldat și în lacrimi. Din toate colțurile țării ne privesc copii speriați, părinți distruși, bătrâni învinși. Sunt românii de ai noștri. Și noi îi privim îngroziți, dar parcă din spatele unei ferestre ne simțim confortabil în calitate de spectatori, așteptând ca instituțiile statului să le vină în ajutor, să-i rezolve.

Dar pare a fi un scenariu din potopul lui Noe. Instituțiile statului își fac Arca, preocupați de nava lor, de comoditatea fotoliilor în care vor sta, navigând timp de patru ani, după alegeri-

le anticipate ce-i preocupă atât de mult. Plouă, dar se fac alianțe... Inundațiile nu-i deranjează pe cei care fac guverne, apele nu ajung în birourile elegante. Vedem extremele societății românești mergând într-un paralelism cutremurător. Și totuși, oamenii loviți de nenorocirile provocate de ape au nevoie de noi, au nevoie de hrană, de haine, de case. Poate e momentul să-i ignorăm pe cei investiți în funcții de conducere, poate ar trebui ca fiecare dintre noi să întindă o mână de ajutor celor aflați la greu, să-i ajutăm să

treacă peste necazul care i-a lovit pe nedrept. Oricât de mic ni s-ar părea ajutorul nostru, el poate fi uriaș pentru cel ce a rămas fără nimic. Ar fi o lecție de morală și pentru cei aleși și bine plătiți, care i-au lăsat la vremuri de restriște pradă foametei, frigului și disperării pe cei care i-au ales. Să repunem noi în tiparele biblice Arca lui Noe, salvând pe cei ce trebuie să ducă mai departe acest neam.

Coșul cu... teroriști locali

Sar în aer, explodează, fac victime, ghici ce e? Prețurile! Oricât de macabră ar fi această comparație, poate chiar indecentă în raport cu tragediile ce au loc în lume, realitatea pe scara personală se poate apropia de drama unor atacuri teroriste. Noi n-avem nevoie de grupări extremiste, fiindcă tensiunile prin care trecem zilnic sunt suficiente. Coșul e din ce în ce mai gol, vara, mult așteptată vară, nu ne mai ajută cu diversitatea-i de produse, fiindcă toate rămân pe tarabele încărcate cu tentante amăgiri. Nu putem ține pasul cu aceste creșteri permanente, ivite din toate colțurile, chiar dacă ele poartă denumiri radical opuse. Caise, maieuri, conopidă, factura telefonică, transport, ardei, mălai, telemea, șampon... Medicamentele intră într-o categorie separată, fiindcă cei care au nevoie de ele sunt deja victimele acestor atentate.

Suntem destul de mândri și nu cochetăm cu plăcerea de a ne lamenta, dar există o limită a suportabilității de care ne apropiem, o zonă de *alertă*, care avertizează riscul unei căderi libere. Nu așteptăm mila nimă-

nui, făcând apel doar la cei care și-au asumat responsabilitatea navigării prin apele învolburate ale integrării, fiindcă dorim să trăim decent din munca noastră proprie. Și cum suntem egali în fața legii, **TOȚI** trebuie să *trăim bine!* Mai ales, atunci când muncim cinstit...

Profesorii... redutabili

În fiecare început de vară, examenele susținute de elevii claselor a VIII-a și a XII-a, aduc tensiuni și emoții copleșitoare. Părinți și copii stau înghesuiți la umbra copacilor din jurul liceelor, privesc cu atenție orice mișcare produsă în incinta acestor instituții, devin ulii când sunt afișate rezultatele. Apoi, explozia de lacrimi, de fericire sau de disperare, după caz. Cunoaștem acest repetabil spectacol, urmat de procentul anunțat oficial, de admiși și respinși la nivel național. Ne amintim, desigur, anii în care rezultatele au fost dezastruoase, numărul celor „căzuți“ fiind, după declarațiile publice, alarmant. Reflectând cu seriozitate la produsul final în cazul altor profesii, vom vedea consecințele generate de profesionalism și seriozitate sau de lipsa acestora. În cazul unui muncitor, piesele neexecutate corect sunt rebuturi și sunt sancționate din salariu, un chirurg nu-și poate permite să greșească niciodată, un inginer răspunde penal pentru o eroare de calcul; și exemplele pot fi multiple, în fiecare profesie existând obligații și responsabilități. În cazul învățământului actual, „rebuturile“ nu sunt sancționate de nimeni, considerându-se că... numai elevul este de vină. Cu toate că pregătirea unui tânăr este o sar-

cină deosebit de importantă, gradul ei dând și calitatea individului de mâine, recte societatea în sine, lucrurile sunt lăsate într-o oarecare dulce indiferență, obișnuindu-ne doar să clătinăm din cap. Cine răspunde și cum pentru slaba pregătire a celor care nu reușesc la examenele sus amintite? Dar iată că și profesorii, confrunțați cu examenul recent dat, pentru ocuparea catedrelor, au „căzut“ într-un procent nepermis de mare. Și, astfel, se naște simpla întrebare: cine pe cine învață? Eșecul înregistrat de un tânăr de 14, respectiv, 18 ani, poate duce într-o proporție uneori de 100% la un handicap care va curma un viitor. Cum poate pregăti un profesor „picat“ la propria lui disciplină, premianții de mâine? O analiză temeinică nu ar strica, fiindcă în învățământul românesc au existat și Nae Ionescu, Simion Mehedintzi, Gh. Tițeica, Costin Nenițescu, Grigore Moisil și mulți, mulți alții...

Cu Loganul dat pe spate?

Privim uimiți scandalul provocat în Occident, de testele făcute mașinii românești, *Dacia Logan*. Fiind lideră de piață în acest an, prin numărul mare de vânzări, generat de prețul scăzut și calitatea surprinzătoare, această mașină pare să fi încurcat multe estimări în planurile producătorilor tradiționali. În lupta acerbă dată an de an de mărcile celebre, iată că apare și această *Cenușăreasă* estică, care atrage timid privirile cumpărătorilor, oferind o variantă nouă. Nu suntem în măsură să judecăm realele motive pentru care sârmana Dacie a fost indecent prezentată cu... roțile în sus, dar în cazul în care este o imagine confecționată putem totuși trage unele concluzii. Orientarea și viitorul nostru economic duc spre o Europă în care nu sunt permise jumătățile de măsură, dar iată că nici performanțele nu par a fi prea așteptate. Riscul ca România să-și depășească imaginea de rudă săracă, înlocuind prostituatele și hoții cu produse competitive pe piața vestică, poate duce la „europene“ lovituri sub centură, despre care societatea românească nu știe prea mult. În consecință, chiar și la nivelul individului, nu trebuie să ne adaptăm numai pe plan calitativ, necesar fiind, să ne dezvoltăm în paralel și un amețitor joc de glezne. Altfel, riscăm ca, după ce investim cu seriozitate, să fim dați... pe spate!

CĂRMEN PĂHOMI

dosar

Organizațiile teroriste

Nuclee teroriste în țara noastră

În 2003 serviciile secrete egiptene au dezintegrat o organizație teroristă, Al-Jihad, care se formase și care acționa în România. Grupul terorist era condus de Mohamed Abdel Dayem, care făcea parte și din organizația „Frații Musulmani”. Toți cei arestați au recunoscut că doreau să continue războiul sfânt, lovind oriunde în lume interesele americane și israeliene. Al-Jihad era considerat al doilea grup ca importanță după Jamaa Islamiya, organizație condusă de locotenentul lui Osama ben Laden, Al-Zawahri.

În 2004, cotidianul britanic The Guardian publica o știre îngrijorătoare: Celulele teroriste musulmane au început să fie activate în Polonia, Bulgaria, România și Cehia pentru prima oară, din cauză că autoritățile sunt ineficiente, respectiv din cauza activității criminale intense și a corupției endemice.

Vorbind despre România, trebuie arătat că serviciile secrete își fac datoria, nu același lucru putându-se afirma și despre alte instituții ale statului. Este un lucru cunoscut faptul că începând din 1990 și până în prezent diferiți oameni de afaceri de origine arabă au reușit să pătrundă în diferite medii politice la vârf și prin procesul de privatizare viciat și corupt să devină stăpânii unor averi imense.

Cazul răpirii ziariștilor români în Irak demonstrează că unele cercuri arabe în legătură cu celulele teroriste fundamentalist islamice au pătruns sau și-au stabilit contacte în lumea presei. Conform documentelor oficiale ale SRI, pe teritoriul României există următoarele nuclee ale unor organizații teroriste:

Abu Midal

Organizație înființată în 1974. A mai purtat denumirea de Al-Fatah – Consiliul Revoluționar, Organizația Iunie Negru, Organizația Septembrie Negru.

În România s-au semnalat activiști sau simpatizanți din rândul foștilor studenți palestinieni, care au rămas în țară și care după revoluție au ajuns oameni de afaceri.

Hezbollah (Jihadul Islamic)

A fost înființată în 1981, fiind puternic finanțată de către Iran. În România, SRI-ul a depistat circa 100 de adepți ai Hezbollah, concentrați în principalele centre universitare. Ca activități de acoperire folosesc propaganda religioasă și construirea de moschei. Au fost semnalati cu

încercări de recrutare a unor studenți libanezi din București și Craiova.

Frații Musulmani

Organizație legată de Hamas cu orientări fundamentalist-extremiste. Este apreciată de SRI ca organizație „potențial periculoasă la adresa siguranței naționale”. „Frații Musulmani” acționează sub acoperirea Ligii Islamice și Culturale din România, a Fundației Umaniste „Al Taiba” al Asociației „As Salam”, și al Societății Semiluna. Au fost semnalati în România din 1976 fiind concentrați în principalele centre universitare. Dispun de mai multe imobile în diverse orașe, de aparatură proprie de editare și multiplicare a materialului propagandistic. Pe întregul teritoriu se apreciază că ar activa 60 de membri și 150 de simpatizanți.

Frontul de Eliberare a Palestinei

Nu are în România structură organizată. A creat mai multe firme comerciale prin intermediul cărora a trimis în străinătate importante sume de bani.

Partidul Eliberării Islamice

Militează pentru formarea Marelui Califat Islamic. Gruparea din România numără 40 de elemente aflate sub controlul serviciilor românești specializate. A fost implicat prin declanșarea unor conflicte dure cu membrii comunității palestinienilor din România, favorabili procesului de pace din Orientul – Mijlociu. Din punctul lor de vedere, România face parte din Marele Califat Islamic.

Potrivit unor surse egiptene pe teritoriul României, Bulgariei, Turciei, Elveției, Belgiei ar exista în fază latentă celule teroriste pregătite să intre în acțiune în cazul declanșării Jihadului (războiului sfânt). Islamismul militant nu este o surpriză pentru zona noastră, dacă avem în vedere existența unor redute Al-Qaida în Albania și Kosovo.

dosar

Și-au construit baze în România

Hamas

Organizație teroristă sprijinită de Siria. În România acționează sub acoperirea Ligii Islamice și Culturale. Sunt identificați 75 de membri care trăiesc în București, Cluj și Iași.

Frontul Democrat de Eliberare a Palestinei

Este o organizație de esență marxistă. În România, sunt identificați circa 20 de membri care sunt implicați în afaceri.

Kadek – fostul Partid al Muncitorilor din Kurdistan – PKK

La începutul anilor '90, profitând de vidul legislativ și de criza de autoritate din România și-au stabilit mai multe baze editând inclusiv o revistă „Vocea Mesopotamiei”. Practic pe scară lungă sechestrările de persoană, șantajul, perceperea de taxe de protecție. Victimele erau oameni de afaceri turci. Au fost implicați în câteva crime, victimele fiind foști colaboratori ai serviciilor secrete

din Turcia. Mai mulți membri ai PKK au fost arestați în România pentru terorism. Au fost identificați peste 1.500 de membri ai PKK, inclusiv 20 de lideri ai organizației care activează în țara noastră. Sunt implicați în traficul de stupefiante.

Cu excepția organizațiilor și nucleelor de tip terorist, în România, după revoluția din decembrie 1989, s-a constatat un fenomen interesant. Pe de o parte au început să vină în scopul derulării unor afaceri cetățeni din diferite state (SUA, Germania, Brazilia) care erau de origine arabă, iar pe de altă parte s-a declanșat o adevărată vânătoare pentru obținerea cetățeniei românești.

O parte însemnată a comunității arabe din România nu este implicată în activități infracționale. Din păcate, anumiți lideri ai acestei comunități au fost definiți ca fiind vârfuri de lance ale unui sistem mafiot care a adus atingeri siguranței naționale.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Nu vă enervează când, să zicem, după o piesă de teatru proastă, în care urechile, dar și buna dispoziție au avut de suferit, toată lumea se ridică în picioare și aplaudă, de parcă ar fi trecut prin experiența vieții lor? Sau când după un film prost, dacă întrebi pe cineva cum i s-a părut, va spune invariabil: „interesant“, ceea ce e un mod de a nu spune nimic sau de a te sustrage unora dintre cele mai dificile lucruri și anume a spune: „nu, nu îmi place“ și de a te expune astfel, eventual, deza-probării interlocutorului.

Cred că una dintre cele mai lipsite de bun-simț ziceri care ni s-a păstrat este aceea cu gusturile, despre care nu se discută. Ba numai despre asta se discută. Ba datorită lor ne apropiem și ne distanțăm unii de alții, ne simpatizăm și antipatizăm, ne certăm sau ne entuziasmăm, ne cunoaștem și ne punem cap la cap. Dacă-ți place tot și de toată lumea e un alt mod de a spune că nu-ți place nimic și de nimeni. Tot astfel, un om simpatizat de toată lumea e unul pe care nu-l prea place nimeni. Unul dintre cele mai importante cuvinte de care n-ar trebui să ne lipsim este „Nu“. Nu îmi place. Nu îmi plac. Nu vreau. Nu merg. Nu știu. Nu.

Ne formăm nu numai în raport cu lucrurile care ne plac, cu oamenii care ne plac ei pe noi și noi pe ei, ci și, foarte important, cu cele care nu ne plac și cu cei

care nu ne plac nici ei pe noi și nici noi pe ei. Da-ul ne iese pe gură mai ușor decât nu-

NU!

ul (de câte ori nu ne-am surprins, de pildă, acceptând invitații la petreceri la care nu voiam să mergem sau sarcini de serviciu pe care nu puteam să le ducem la bun sfârșit, numind nesuferiții „băieți buni, totuși“ și făcând astfel o nedreptate celor pe care îi credem cu adevărat băieți buni). „Da“-ul vine ușor, e mai lesne acceptat social, pe când „Nu“-ul vine prin exercițiu. Sau prin maturizare. Sau prin amândouă, dar să vină. Deci nu!

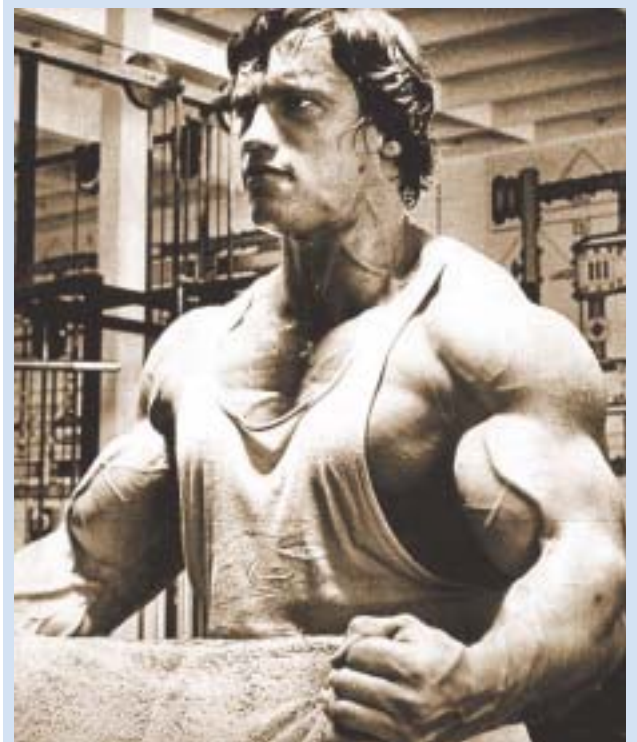
EROI AU FOST, DAR MAI SUNT ÎNCĂ?

Nu prea e un timp și-un loc pentru eroi, dar totuși se zice că omul crește mai tare ca bradul cu ajutorul lor. Sau hai să le zicem modele, că eroi n-o să le sune bine și n-o să recunoască nimeni că a avut. Modele a avut și are oricine, dar să vedem pe care ni le vor împărtăși. Deci cu ce modele au crescut ei...

Traian G. (25 ani, informatician) Să-ți spun drept, mă cam derutează întrebarea. Nu știu exact. Acum am și eu un erou, pe Bill Gates, ca toată lumea din branșa asta, dar nu

delul presupune ceva mai de durată, nu?

Radu L. (24 ani, student) Mi-a plăcut mult istoria, dar nu pot să-mi aleg pe nimeni

mai țin minte ce modele aveam când eram mic, căci sunt sigur că aveam. Cred că îi luam din cărți, că filme nu prea aveam unde să văd. Ca modele mai apropiate au fost câțiva prieteni mai mari, pe care-i respectam și cu care îmi doream să semăn când mă fac mare.

Violeta P. (23 ani, studentă) Modele am avut în familie, mai ales pe sora mea, care e mult mai mare. Ea a fost pentru mine modelul pozitiv, de „așa da“. Că „așa nu“ am avut mai multe – colegi, rude, prieteni care s-au pierdut pe undeva pe drum, tocmai pentru că au făcut ceea ce eu n-aș vrea să fac niciodată.

Cristina S. (20 ani, studentă) Nu știu dacă să le zic eroi sau modele, dar am avut întotdeauna idoli. Sunt genul care descoperă o cântăreață, actriță etc. și după aceea își tapetează toată casa cu pozele lor, citește orice apare despre ele și chiar încerc să le imit vestimentația, tunsoarea... Am avut mai multe pase din astea, care mi-au trecut, așa că nu știu dacă să le numesc modele, pentru că mo-

(cel puțin din istoria românilor, în nici un caz pe Ștefan cel Mare). Dar sunt mai multe figuri pe care le respect. Totuși, nici unul nu mi-a fost atât de aproape ca să-l denumesc erou sau model. Am însă un erou personal, pe bunicul meu.

Anca T. (25 ani, operator PC) Nu-mi place să mă raportează așa de mult la ceilalți. De ce-aș face-o? Fiecare cu soarta lui. Nu vreau să urmez pe nimeni. Nu mi s-a părut niciodată important să am o influență în viață, după care să mă ghidez sau cu care să mă compar. Mi s-a părut chiar contra-productiv. Tot ce-am făcut am făcut de capul meu.

Marian P. (21 ani, student) Am avut modele în familie, pe care la început le-am acceptat, după aceea le-am respins, normal, m-am revoltat, le-am uitat, dar nu m-au uitat ele pe mine, pentru că modelele te formează. Acum îmi găsesc modele printre prieteni, printre oamenii pe care îi cunosc, în nici un caz printre vedetele de la televizor sau formațiile preferate. Nu merită.

Pagină realizată de
IULIA GORZO